



ဓမ္မအသံဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၇၅)

# ဓမ္မတို့အဖော်ပြုမှု ထားရချမ်းသာမည်

အဝုမဟာ ပဏှိတ  
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

# ဓမ္မကိုအဖော်ပြုမှ ထာဝရချမ်းသာမည်

## မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၅ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၃-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၆)-ရက်၊ ၂၉-၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ ပုလဲကွန်ဒိုအိမ်ရာ တိုက် A,B ရှေ့ ကားပါကင်၌ ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ ပုလဲကွန်ဒိုအိမ်ရာ၊ တိုက် A,B,C,D,E မိသားစုများ၏ ပထမအကြိမ် ဓမ္မပူဇာသဘင်၌ ဟောကြား အပ်သော “ဓမ္မကိုအဖော်ပြုမှ ထာဝရချမ်းသာမည်” တရားဒေသနာတော်။

“ဓမ္မကိုအဖော်ပြုမှ ထာဝရချမ်းသာမည်” ဒီတရားခေါင်းစဉ်ကို မှတ်ထားပြီး ဘဝခရီး လျှောက်လှမ်းတဲ့အခါ ထာဝရချမ်းသာဖို့အရေး ဘာကို အဖော်ပြုရမလဲ၊ လောကလူသားတွေ ဘာကိုအဖော်ပြုနေကြသလဲလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အာရုံပြုကြည့်ပေါ့။ အားလုံးလူတွေဟာ အဖော်မဲ့နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်နဲ့နေကြတာ။ မိသားစုနဲ့ နေကြ တယ်၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နေကြတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေကြတယ်။ လူ့ရဲ့ သဘာဝအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် လူဟာ အဖော်မရှိဘဲ မနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးလို့ ပြောရမှာပဲ။ တခြားသတ္တဝါတွေ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ အဖော်နဲ့

နေကြတာပဲ။ ဒီလိုအဖော်နဲ့နေတာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်အဖော်မျိုးကို ရှာဖွေမှ တကယ့်အရေးကြုံလာတဲ့အခါမှာ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ဘဝအရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်ကြရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝတစ်ခုဟာ အဆင်ပြေနေတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းနဲ့နေနေ၊ မိသားစုနဲ့ပဲ နေနေ၊ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ပဲနေနေ၊ ဘဝခရီးမှာ အဆင်ပြေနေကြမှာပဲ။ ဒီလို နေတိုင်း မကောင်းဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။ အပေါင်းအသင်းတိုင်း မကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တစ်ဦးတစ်ဦး အပြန်အလှန် အကျိုးပြုပြီး တော့ နေကြတာ။ ဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက် တစ်ဦးတစ်ဦး အဖော်ပြုပြီးတော့ နေကြတာ။

သို့သော် အပေါင်းအသင်း အဖော်ပြုမှုတွေဟာ ထာဝရချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်သလား၊ မပေး နိုင်ဘူးလားဆိုတာ အလေးအနက်စဉ်းစားရမှာ ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်ကို နာယူပြီး လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်ချက်တွေဟာ အင်မ တန်မှ မှတ်သားစရာကောင်းတယ်။ ဘုရားဆုံးမတဲ့ တရားတွေဟာ တကယ်တော့ ဒီကနေ့ခေတ် ပြောတဲ့ Religion ဆိုတဲ့ ဘာသာတရားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အဆုံးအမဩဝါဒသာ ဖြစ်တယ်။ ဘဝမှာ နေနည်းထိုင်နည်းတစ်ခု။ Way of life လို့ ဆိုရမယ့် ပညာရပ်တစ်မျိုးပေါ့။ သို့မဟုတ် Art of living in a life ပေါ့။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတဲ့ ပညာရပ်တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီ တော့ ဘဝမှာ နည်းအမျိုး မျိုးနဲ့ နေထိုင်ကြတဲ့အခါမှာ တစ်သက်လုံး အဆင်ပြေမှုတွေနဲ့ ချမ်းသာသုခရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လည်း ရှိတယ်။

သို့သော် နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ လူဟာ လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်ကြတာ များတယ်ပေါ့။ ဘဝရဲ့ အစအဆုံးမှာ မိမိရဲ့ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေ၊

ဆွေမျိုးတွေ ကောင်းကြတယ်။ အပြန်အလှန် အကျိုးပြုပြီး နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဒုက္ခရောက်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ဆိုပါစို့။ အိုခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်လာပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူကကယ်တုန်းဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မကယ် နိုင်ဘူး။ နာခြင်းတရားနဲ့ ကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူက ကယ်တုန်း။ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး။ Individual ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံ ပုံစံမျိုးပဲ။ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာလည်းပဲ မိမိကိုယ်တိုင် ပဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစားကြရတယ်။ အဲဒီ လို မျှဝေခံစားလို့မရတဲ့ ဒုက္ခတွေ ကြုံလာလို့ရှိရင် ဘယ်သူ့ကို အဖော်ပြုရမှာလဲလို့ စဉ်းစားဖို့လိုတယ်ပေါ့နော်။

သာမန်အားဖြင့်တော့ အဖော်မရှိဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။

အားလုံးတစ်ဦးတစ်ဦး အကျိုးပြုပြီး နေကြတာ။ အကျိုးပြုပြီးနေတဲ့အတွက်ကြောင့် “ပုဂ္ဂလောပိ ဥပနိဿယပစ္စယေန ပစ္စယော” ကောင်းမြတ်တဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟဆိုတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ကိုယ့်အတွက် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေကို ပေးနိုင်တာပဲ။ ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေက ကိုယ့်အတွက် အထောက်အကူပြုတယ်။ မိကောင်းဖခင်တွေက ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတယ်။ ဆွေကောင်း မျိုးကောင်း တွေ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းကောင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းကြ တယ်။ အားလုံးကို အမှီပြုပြီးတော့ ဘဝမှာ ကြီးပွားတိုးတက်ကြတယ်။ အဲဒီ တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အဖော်ပြုပြီးနေတာဟာ ဘဝဆုံးခန်းတိုင်အောင် ချမ်းသာသုခ ရနိုင်သလားဆိုရင် ဘဝတစ်ခု အဆုံးသတ်ရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးနဲ့ ကြုံလာပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အတွက် အားကိုးရာအဖြစ် ရပ်တည်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့။ မိမိတို့ သားသမီးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး အင်မတန်မှ ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မိဘတွေဟာ ဘယ်လိုပြောကြတုန်းဆိုရင် ငါခံစားလို့ ရရင်တော့ ငါပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့။ သူ ဒုက္ခခံစားနေရတာ မကြည့်နိုင်ဘူး။ သူဒုက္ခတွေ ခံစားလို့ရရင် ငါပဲခံလိုက်ချင်ပါတယ်နဲ့ ဒီလိုပြောကြတယ်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ကရုဏာဝင် လို့သာ ပြောတာ။ အဲဒီ လို

သူများအစားဝင်ပြီးတော့ ဒုက္ခခံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရနိုင်ဘူး။

အဲဒီ တော့ ခန္ဓာကိုယ် ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ ဒုက္ခဆိုတာ မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လို တွေ့ကြုံလာရပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ပုဂ္ဂလ လို့ခေါ်တဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေဟာ အထောက်အကူ အများကြီး မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပေးနိုင်ဘူး။ ဓမ္မဆိုတဲ့ တရားကို အဖော် ပြုမှ ထာဝရချမ်းသာမှုရတယ်လို့ ဒီလိုဆိုတာ။ ဒါ အင်မတန်မှ မှန်ကန်တယ်။ ဓမ္မကို အဖော်ပြုတယ် ဆိုတာ သေခါနီး ကာလ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ အဖော်ပြုလို့ကတော့ ကိုယ့်သန္တာန်ထဲမှာ ဓမ္မက ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဓမ္မဆိုတာဟာ လူတိုင်းအတွက် အသုံးဝင်တာမှန်သော် လည်း ဓမ္မက လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရင်ထဲနှလုံးထဲတော့ ရောက်မလာနိုင်ဘူးပေါ့။ ရောက်မလာသည့် အတွက် အဖော်ပြုဖို့ရာအတွက် အချိန်ယူပြီး ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေ လုပ်ထားကြရတယ်။ အဲဒီ လို လုပ်မထားလို့ရှိရင် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် သွားရတတ်တယ်။ အဲဒီ လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ လို မဖြစ်ကြရအောင် ဘုန်းကြီးတို့ တတွေဟာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပြုတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်အတွက် တကယ့်ကို အဖော်ပြုရမယ့် အရာဟာ ဘာလဲဆိုတာ ရွေးချယ်ထားဖို့ လိုတယ်။

\*